

יעקב יונה, ממארגני המהומות שהתחוללו בשבוע שעבר בשכונות קטמון, מספר על ילדותו בשכונת מצוקה, על הפנתרים, על המעבר שלו ממנחם בגין לשמאל בבחירות האחרונות, על דויד לוי ועל הגזירות הכלכליות האחרונות

ראיינה ענת סרגוסטי

„כשאנחנו לא אלימים, אומרים לנו הפנתים אשכנזים, או נעשיחם שלום עכשיו!”

„נוצר מצב אבסורדי, כאילו דויד לוי הוא מנהיג הפועלים, ושילטון המערך הוא נגד הפועלים”

„כשסיימתי כיתה ח' ורציתי להירשם לבית ספר חיכון, גיליתי שאני ברמה של כיתה ה'”

„אבא שלי תמיד היה עם בגין. עד היום בגין בשבילו זה אלוהים. שני האחים שלי כהניסטים”

„לי היה קל, הייתי ליכודניק ולא היחה לי בעיה לסחוב את ההמונים נגד פרס”

„נכנסנו למיפלגח, העבודה כחוג רעיני, אבל עד היום מחייחים אלינו כאל קישוף, כזה נחמד”

„דויד לוי הוא

צבוע. שייסתלק!”

ל הקיר, מאחורי גבו של יעקב יונה, מנהל מתנ"ס בשכונת פת בירושלים, תלויה בתוך מיסגרת מגילת-העצמאות – כמעט כמו בכל משרד המכבד את עצמו. במבט ראשון זו הרי המגילה המוכרת לכולם. אך – עיון שני בה מעורר הפתעה. בחתימתה מתגלות שתי חתימות, נוספות על אותן של מקימי-המדינה. שתי החתימות הן של יונה עצמו ושל ימין סוויסה, חברו. יעקב יונה הוא אחד הצעירים שאירגנו בשבוע שעבר את ההפגנה הזועמת בשכונת הקטמונים בירושלים, הפגנה שבה הוצתו צמיגים. שבה היה עימות אלים עם כוחות-

הביטחון והמישטרה ושבסופה נותרו אנשים רבים במעצר. יונה נולד לתוך מצוקה במעברה תלפיות בירושלים. הוא עבר את כל תהליך ההת-עוררות וההתנערות, והצליח לצמוח למעמד של המנהיג. הוא עבר את הפגנות הפנתרים המפורסמות בתחילת שנות ה-70. היה בין מקימי תנועת-האוהלים, שגם היא רשמה לזכותה מהומות חברתיות בהיסטוריה של המדינה. בניגוד לרבים מחבריו, שדרכם רצופה ביקורים בבתי-הסוהר ובבתי-המישפט, הצליח יונה לשמור על עצמו. הוא סיים בית-

ספר תיכון והתגייס לצבא. לסיירת שיריון. דבר נדיר בשכונה שבה גדל, בשנות ה-70 הסוערות. מחוץ לעובדה זו, מתאים סיפור חייו לסיפורם של אלפי אנשים אחרים. הוא היה ליכודניק שרוף והסית את ההמונים בהפגנות פרועות נגד פרס ונגד מפא"י. בשלב מסוים של חייו התבגר ופקח את עיניו. הוא ראה ששילטון הליכוד אינו מוביל אותו או את אנשי השכונות לתוצאה הרצויה ולר-ווחה המצופה. הוא שינה כיוון ופנה שמאלה. יונה היה חלק מן הגל שמיפלגת העבודה התגאתה בו לפני הבחירות האחרונות – ליכודניקים שרופים, שהושיטו לפרס יד-

לשלום והגנו עליו כשביקר בשכונות. במע-רכות-בחירות קודמות זרקו עליו. אנשים אלה עצמם, עגבניות רקובות, קיללו אותו בצעקות. אחרי שמיצה את דרך האלימות, הבין יונה שהיא אינה מובילה אותו למטרה הרצויה. עכשיו הוא וחבריו לתנועת האו-הלים נוקטים בדרכים אחרות, דרכים של שיכנוע. כשסיים את שירותו הצבאי, פנה להד-רכה. הוא למד במכון להכשרת-מדריכים ושימש במשך כמה שנים כמדריך-נוער ומד-ריך חברות-רחוב בירושלים. מזה שנה וחצי